

РЕШЕНИЕ

№ 1382

гр. София, 27.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 17.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **12341** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Делото е образувано по искова молба от И. М. М., с която срещу Столична дирекция на вътрешните работи – МВР е предявен иск за обезщетяване на имуществени вреди – сумата от 300 лева, представляваща заплатено възнаграждение на адвокат К. М. за осъществена защита по НАХД № 7271/2017 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 121^{-ви} състав, образувано по жалба срещу Наказателно постановление № 16-4332-001499/21.04.2016 г. Претендира се и законна лихва върху главницата, считано от „датата на предявяване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане“. В съдебното производство ищецът не се явява и не е представляван. Представено е от адв. М. на 27.01.2020 г. искане, с което: моли делото да бъде разгледано в отсъствие на ищеца и на адвоката, поради служебна ангажираност на последния; оспорва изложените от ответника с отговора на исковата молба възражения, като изразява становище по същество, за основателност на исковата претенция; представя в оригинал договор от 12.05.2017 г. за заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД 7271/2017 г. на СРС; претендира разноски за настоящото производство, за които е представен списък.

Упълномощеният от ответника юрисконсулт, с писмен отговор, в съдебно заседание и с писмена защита оспорва исковата молба изцяло, с аргументи, за: „липса на причинна връзка между претендираните вреди и постановяването на НП; заплащането

на 300 лева адвокатско възнаграждение не се доказва с платежен документ, понеже договорът за правна защита е първичен счетоводен документ и трябва да съдържа информацията по чл. 6, ал. 1 от Закона за счетоводството; в случая е на лице „съпричиняване, в хипотезата на чл. 5 ЗОДОВ, защото жалбоподателят (ищецът) сам се е поставил в ситуация, в която е нарушил ЗДв.П, а НП е отменено само поради това, че за реализиране на отговорността е изтекла адсолютната погасителна давност; когато се касае за адвокатско възнаграждение, не се дължат лихви върху обезщетението. Претендира се и юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура споделя възраженията на ответника и счита, че размерът на обезщетението следва да бъде в минималния размер, предвиден с Наредба № 1/2004 г., за минималните размери на адвокатските възнаграждения, понеже „делата не се отличават с фактическа и правна сложност“.

С протоколно определение от 17.02.2020 г. Съдът прие като доказателства и наличните такива в приложените: НАХД № 7271/2017 г. на СРС; КНАХД № 3400/2018 г. на Административен съд София - град.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, съобразявайки заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното.

С Наказателно постановление № 16-4332-001499/21.04.2016 г. е ангажирана административнонаказателна отговорност на ищеца И. М. М., след като с Постановление от 28.01.2016 г. прокурор при Софийска районна прокуратура е прекратил наказателно производство – ДП № 11681/2011 г., водено за престъпление по чл 343, ал. 1, б. „б“, предл. второ НК, за извършено на 04.12.2011 г. деяние. Съставът на въззивния СРС, с Решение № 352715/06.03.2018 г., по НАХД № 7271/2017 г. е потвърдил наказателното постановление. Съдебното решение е оспорено с касационна жалба и с Решение № 3757/05.06.2018 г. касационен състав на Административен съд София – град, по КНАХД № 3400/2018 г. го отменил, отменяйки съответно и НП № 16-4332-001499/21.04.2016 г., поради изтичане на абсолютната давност за реализиране на административнонаказателна отговорност.

За процесуално представителство и защита пред СРС, по НАХД № 7271/2017 г. ищецът И. М. е ангажирал адвокат К. М., с когото е сключил Договор за правна помощ, от 12.05.2017 г. (заверен препис, на л. 10 от делото на СРС) В договора, в клауза III. е записано, че възнаграждението е уговорено в размер на 300 лева и е платено „в брой (на ръка) от клиента при подписване на договора. Договорът е подписан от клиента и от адвоката. По настоящото дело е представен и оригиналният екземпляр от договора, който Съдът сравни с фотокопието по делото на СРС и констатира пълна идентичност.

След анализа на доказателствата и на доводите на страните, Съдът формира следните правни изводи по същество.

Така предявеният иск е процесуално допустим за разглеждане, по реда на Глава единадесета „Производства за обезщетения“ АПК, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на Държавата и общините за вреди.

Безспорно е, че Наказателно постановление № 16-4332-001499/21.04.2016 г. е било отменено, считано от 05.06.2018 г. – датата, на която е постановено касационното съдебно решение – Решение № 3757/05.06.2018 г. на Административен съд София – град, по КНАХД № 3400/2018 г. Настоящият съдебен състав приема за безспорно установено и доказано също, че ищецът реално е заплатил на адвокат М. сумата от

300 лева, според уговореното с цитирания договор от 12.05.2017 г. за защита пред СРС, по НАХД № 7271/2017 г., по въззивна жалба против НП № 16-4332-001499/21.04.2016 г. Съдът не намира основания да дискредитира доказателствената стойност на договора за правна помощ, в който изрично е записано, ищецът да е заплатил на адвоката 300 лева, именно във връзка с процесното НП. За отговор на възражението на ответника, Съдът цитира т. 1 от диспозитива на Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г., по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, според която, „съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка“. При това, договорът съответства и на изискванията на чл. 6, ал. 1 и ал. 3 от Закона за счетоводството, за което изискване настоява юрисконсултът на ответника, понеже съдържа реквизитите: наименование и номер; дата на издаване; имената на страните; предмет.

Исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействие на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействие на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковете се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс. За да възникне правото на иск по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които следва да са в кумулативна зависимост: незаконосъобразен административен акт или действие/ бездействие на орган или длъжностно лице на Държавата; причинена вреда - имуществена и/или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието, и настъпилата вреда. Условие за допустимост на иска (чл. 204, ал. 1 АПК) е административният акт да бъде отменен по съответния ред. С Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015 г. на ВКС и ВАС се прие, че исковете за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания са родово подсъдни на административните съдилища. Според Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г., по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСС от ВАС, „при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица, по смисъла на чл. 4 от този закон“. В мотивите на същото тълкувателно решение е прието още, че: „делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Цитирайки ТП № 2/19.05.2015 г. на ВКС и ВАС, и ТР № 1/15.03.2017 г. на ВАС, настоящият съдебен състав отговаря и на

възраженията на юрисконсулта на ответника, определяйки ги като неоснователни. Неоснователни са и възраженията, че: наказателното постановление е отменено не поради неизвършване на деянието, за което е било предявено административнонаказателното обвинение, а поради изтичане на давността; ищецът „сам се е поставил в ситуация, в която е нарушил ЗДв.П“, поради което е на лице „съпричиняване, в хипотезата на чл. 5 ЗОДОВ“. Първо: цитираното ТР № 1/15.03.2017 г., по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСС от ВАС не поставя възможността за репарирание на имуществени вреди от заплатени адвокатски възнаграждение, в зависимост от правното основание, на което е отменено НП. Второ: деянието, за което е било предявено административнонаказателното обвинение, е извършено по непредпазливост, по смисъла на чл. 11, ал. 3 НК. Поради това е несериозно да се твърди, че ищецът „сам се е поставил в ситуация, в която е нарушил ЗДв.П“.

Съдът намира дефинираната по – горе в решението искова претенция за основателна и изцяло доказана. Заплатеното от ищеца И. М. М. възнаграждение за адвокатска защита, срещу издаденото от началник група в Отдел „ПП“–СДВР Наказателно постановление № 16-4332-001499/21.04.2016 г. представлява имуществена вреда за него, която е в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконосъобразното постановление, отменено от Административен съд София - град, с влязло в законна сила на 05.06.2018 г. касационно Решение № 3757/05.06.2018 г., по КНАХД № 3400/2018 г. Заплатеното на адвоката възнаграждение от 300 лева е съобразено изцяло с разпоредбата на чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, за минималните размери на адвокатските възнаграждения, тъй като е определени именно в минимален размер.

Исковата молба, предвид гореизложените мотиви е основателна и доказана Върху сумата от 300 лева ответникът дължи и лихви за забава, така, както са заявени с исковата молба – от датата на предявяването ѝ (31.10.2019 г.), до окончателното изплащане, макар т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ВКС, по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК да определя друг начален период на претенцията. Настоящият съдебен състав обаче не може по своя инициатива да промена волята на ищеца. В тази връзка Съдът не споделя твърдението на юрисконсулта, че върху присъдено обезщетение, произтичащо от заплатено адвокатско възнаграждение не се дължат лихви за забава. Разпоредбата на чл. 86, изр. първо ЗЗД определя лихвите, като обезщетение за изпълнение на парично задължение, от деня на забавата. Нормата не разграничава вида и произхода на паричните задължения. Такова разграничаване не е направено и с Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г., по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСС от ВАС.

Основателна се явява (чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ) и претенцията на ищеца, за възстановяване на разноските за водене на делото, съгласно представения списък (л. 7 от делото). Претенцията е за 300 лева, които да бъдат присъдени на адвоката, на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата, вр. чл. 5 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, тъй като с договора за правна помощ (л. 9) е уговорено тя да бъде предоставена безплатно. Съдът приема, че претендираното на това основание адвокатско възнаграждение е определено в минималния размер, предвиден с чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, вр. чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МВР да заплати на И. М. М. – ЕГН: [ЕГН] обезщетение за имуществени вреди, в размер на 300 лв. (триста лева), представляващи заплатено възнаграждение на адвокат К. М. (личен № [ЕГН]), за защита по НАХД № 7271/2017 г., по описа на Софийски районен съд, срещу издадено от началник група в Отдел „Пътна Полиция“ - СДВР Наказателно постановление № 16-4332-001499/21.04.2016 г., заедно със законните лихви, считано от 31.10.2019 г. (датата на предявяване на исковата молба), до окончателното изплащане на обезщетението.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МВР да заплати на адвокат К. М. М. (личен № [ЕГН]) адвокатско възнаграждение, в размер на 300 лв. (триста лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: